

Симонъ Хелвенъ. Мнозина искаха да кажатъ, че понаватъ въ него стилътъ на Калона бившия министръ на финанситѣ. Както и да е, но тъй като документитѣ доставени отъ Мале-Дюнанъ, пратеника на Людовика XVI послужиха за основание на тая прокламация, тогавашнитѣ вѣстници не бѣха далечъ отъ истината, като твърдяха, че тя била излѣзла отъ Тюлери.

Слѣдъ изложението на поводитѣ за неудоволствие отъ страна на австрийския императоръ и на прусския кралъ срѣщу Франция, която обвиняваха че е отнѣмала правата на германскитѣ принцове въ Елзасъ и Лотарингия, че е нарушила законния редъ и че е свалила едно законно правителство, главнокомандующия на съюзната армия извѣстяваше на Френцитѣ, че той билъ натоваренъ да имъ върне щастieto и мирътъ, и че ако посмѣятъ да се противятъ на това, „тѣ щѣли да бждѣтъ наказани съ всичката строгостъ на военнитѣ закони, а кжщята имъ щѣли да бждѣтъ или сринати или изгорѣни“.

„Градътъ Парижъ заедно съ всичкитѣ му жители, безъ различие, трѣбва веднага да се покорятъ на краля, да му върнатъ пълната свобода и да усигурятъ както нему тъй и на всичкитѣ лица отъ кралската фамилия неприкѣсновенността и уважението, което както по естество, тъй и по обще-народно право длѣжатъ подданицитѣ на господаритѣ си. Тѣхни императорски и кралски величества ще считатъ лично съ главата си отговорни за всички произшествия и подлежащи на воененъ съдъ безъ надѣжда за опрощаване, всичкитѣ членове на Народното Събрание, членоветѣ на департаментскитѣ, окръжнитѣ, муниципални съвѣти и цѣлата народна гвардия въ Парижъ, мировитѣ съдии и всички други които обстоятелствата ще извадятъ на явѣ. Освенъ това тѣхни величества даватъ императорско и кралско слово, че ако Тюлерийския палатъ бжде нападнатъ или оскърбенъ, или